

РЕШЕНИЕ

№ 6990

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8049** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от ЗД „Бул Инс“ АД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К. чрез адв. М. Г. срещу решение № 20043006/17.06.2022г. по НАХД № 3338/2021г. по описа на СРС, 4-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-81/04.02.2021г., издадено от зам.– председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ направление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 КЗ, за осъществен състав на административно нарушение по чл. 108, ал.1 от КЗ на дружеството- жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като приоритетно са изведени тези нарушения да не е извършено при условията на повторност. Твърди се, че в АУАН не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; наказателното постановление не съответства на фактическата обстановка, описана в съставения АУАН, като на жалбоподателя е наложено

наказание за нарушение, което не е предявено по установения ред; наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН, както и извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. В заключение се моли съда да отмени изцяло решението на СРС и наказателното постановление, алтернативно – наказателното постановление да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да се наложи санкция в размер на предвидения в закона минимум.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрк. Л., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В представени по делото подробни писмени бележки от процесуалния представител на КФН се излагат съображения за правилност на решението и неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура също дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X. касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС доказателства, приема, че правилно е изяснена фактичката обстановка от въззивната инстанция, която фактичката обстановка настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да я преповтаря.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Събрани са необходимите и съотносими доказателства при надлежното им отразяване в мотивите на първоинстанционното решение, като направените изводи се споделят от настоящия състав.

Акта за установяване на адм. нарушение и съставеното въз основа на него наказателно постановление са издадени от компетентен орган, съобразно разпоредбата на чл. 16, ал.1, т. 19 ЗКФН и в предвидената от закона писмена форма; съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН по отношение фактичките признаци на извършеното нарушение, датата на извършването му и наложеното наказание, поради което административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие или бездействие/ му е наложено и конкретното административно наказание. Установява се от събраните доказателства, че между ЗД „Бул Инс“ АД и Т. Е. (лицето

предявило претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпило ПТП), е бил налице валиден застрахователен договор по застраховка „КАСКО“, по време на действието на който е настъпило застрахователно събитие-ПТП на застрахованото МПС, за което е съобщено своевременно на застрахователя; представени са необходимите документи за изплащане на застрахователно обезщетение, като последното действие по установяване на щетата е представяне на заявление за изплащане на щета. Това е сторено на 28.08.2020 г., видно от представените доказателства – опис на представените документи. Съответно, на 28.08.2020г. и на 02.09.2020г. са извършени огледи на увреденото МПС, а на 11.09.2020г. пред застрахователя е представено удостоверение за банкова сметка. След тази дата не са събирани допълнителни доказателства относно застрахования риск, което означава, че последното действие по установяване на застрахователното събитие е на 11.09.2020г., поради което оттогава е започнал да тече срока за обезщетяване на събитието или за отказ да бъде изплатено обезщетение. Законът е предвидил застрахователите да разполагат с 15 работни дни, в които да анализират всички представени по събитието доказателства, в това число да изготвят експертизи ако е наложително. Възлагането на експертиза обаче не води до продължаване на срока за произнасяне.

По силата на чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. В разглеждания случай 15-дневният срок започва да тече от 11.09.2020 г., когато са представени необходимите документи и изтича на 05.10.2020г. В крайна сметка, обезщетението е изплатено, видно от представеното платежно нареждане, на 27.11.2020 г., т.е. приблизително два месеца по-късно.

Законодателят императивно е създал задължение за застрахователя в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Нарушението е формално и е без значение, дали се касае за забава от един или повече дни, а срокът е императивен, а не препоръчителен. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 644, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 108, ал. 1 от КЗ, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения. Разпоредбата е обща и обхваща в себе си всички нарушения на разпоредбите на този закон, без да е необходимо изрично да се изброяват възможните нарушения. Липсата на такова изрично изброяване не води до отпадане на административна отговорност при неспазване на изискванията на закона от страна на застрахователите. Доколкото в закона е въведено изискване за произнасяне на дружеството в този срок, всяко неизпълнение на това задължение води до възникване на отговорност за това дружество.

В този смисъл, доколкото по делото безспорно се установява забава от страна на застрахователя да изплати застрахователното обезщетение или да откаже изплащането, то дружеството следва да понесе съответната санкция за това.

Съдът не се съгласява с довода на касатора, че дадената от

административнонаказващия орган правна квалификация е неправилна, тъй като по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ е приложима специалната норма на чл.496 от КЗ. Чл. 496, ал. 1 от КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл. 108, ал. 3 от КЗ, в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 КЗ. Видно е, че двете норми са със самостоятелно приложно поле и не са в съотношение на обща към специална норма.

Не се приемат възраженията на касатора, свързани с липсата на повторност при извършване на нарушението. От една страна е възражението, че в АУАН не е посочено нарушението да е повторно, а от друга- че предходното подобно нарушение е по стария и отменен КЗ, а настоящото по действащия, поради което няма идентичност в нарушенията. И двете възражения са неоснователни. Повторността не е част от съставомерността на нарушението и не следва да бъде посочвана в АУАН, който акт има административно- обвинителна функция, а е част от наказанието, т.е., намира отражение в съответната санкционна разпоредба, която ще се приложи и е посочена в наказателното постановление. От друга страна- и в отменения и в сега действащия КЗ е предвидено задължително произнасяне по предявена застрахователна претенция в определен срок т.е. при неспазването на това изискване е предвидена санкция, както в отменения, така и в действащия КЗ. Налице са аналогични задължения към застрахователните дружества и, съответно, нарушенията на тези задължения са също идентични.

Доколкото е установено, че с влязло в сила НП дружеството е санкционирано за непроизнасяне в 15-дневния срок (НП Р-10-714/23.07.2019г., влязло в сила на 31.12.2019г.) и в рамките на една година е извършило същото нарушение, макар и при действието на нов КЗ, то е налице „повторност“ по смисъла на пар.1,т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ, която следва да бъде съобразена при настоящото санкциониране.

Не следва да бъде прилагана разпоредбата на чл. 28 ЗАНН за маловажност на нарушението. Законодателят е предвидил по-завишени критерии и изисквания към осъществяваната от застрахователите дейност. Извършването на застрахователни услуги е поставено под специален държавен надзор, поради което съблюдаването на законовите изисквания в тази област е изключително важно за неговата стабилност. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили вследствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Обстоятелството, че застрахованият все пак е получил определеното му застрахователно обезщетение не се отразява в насока съществено смекчаване на административнонаказателната отговорност, тъй като той го е получил със закъснение от 2 месеца и непроизнасянето в срок по предявената претенция е засегнало интересите му. В този смисъл искането за маловажност на процесното деяние не може

да се възприеме. Като е достигнал до този извод, СРС не е допуснал нарушение в постановеното от него решение.

С тези мотиви касационната инстанция приема, че съдебното решение № 20043006/17.06.2022г., по НАХД № 3338/2021г. по описа на СРС, 4-ти състав, е правилно на основание чл. 348 НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал.2 АПК, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл.63д, ал. 1 и ал.4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл.63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя на 80 лева.

По изложените съображения, Административен съд София-град, X. касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20043006/17.06.2022г., по НАХД № 3338/2021г. по описа на СРС, 4-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, с ЕИК[ЕИК], [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА Комисията за финансов надзор сумата от 80,00 лв., направени по делото разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.